

Els perills del futur no són ni Rússia ni la Xina

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 17 de juny de 2023

Article publicat a "El 9 Nou" el 16 de juny de 2023.

Rússia no és Putin ni Putin és Rússia. Els russos han viscut, durant tota la seva història coneguda, sota règims totalitaris i repressius; hi podríem afegir sanguinaris. Què era l'imperi del tsars? Què era la Unió Soviètica? Des de Lenin fins a Gorbatxov, que va ser reformista del sistema. Quin és el règim de Putin? Va començar sent en teoria democràtic fins que ha esdevingut un sàtrapa; de les seves malvestats no en sabem de la missa la meitat. Amb la guerra d'Ucraïna s'ha demostrat que, ara, Rússia és un país decadent amb el risc d'una revolució interior que no sabem cap a on els podria portar, si a millor o a pitjor. Rússia ha donat grans escriptors i científics, però el poble rus sempre ha viscut sobre el jou del poder.

La Xina també ha viscut sota règims imperialistes, però des de fa dècades que és una potència, no emergent, sinó consolidada. Consolidada però en desenvolupament des del punt de vista econòmic i militar, però no polític des del punt de vista democràtic. "Un règim, dos sistemes", se sol dir: economia capitalista i política comunista. En el fons és una contradicció i ja veurem com acaba. La realitat, però, és que està cridada a convertir-se en la líder mundial, a punt de superar els EUA. Però és la Xina un perill per al futur de la humanitat? No ho crec, malgrat que tenen ja dominada mig Àfrica i van per Llatinoamèrica amb el permís dels EUA que, de moment, no els ho consentiran. I envers Europa? La cultura xinesa i, en general, l'oriental és molt diferent de l'europea i és molt difícil d'encaixar; el gran filòsof i escriptor Rabindranath Tagore ho va intentar i no se'n va sortir. Els

xinesos són treballadors i intel·ligents i els veig convivint amb Europa i els EUA o, qui sap, repartint-se el món.

Quins són doncs els vertaders perills amb vistes al futur? Des del meu punt de vista, dos: el canvi climàtic i l'extrema dreta. Se'm dirà que n'hi ha altres, és clar que sí. Altres que ja hi són ara mateix, com la pobresa, les malalties, la injustícia... L'extrema dreta ja hi és ara, també. El gran perill, però, és que va en augment i no sabem fins a on arribarà, per això ens hem de posar en guàrdia. Com fer-ho? De primer, inculcant des de la família, l'escola i la societat el valor dels drets humans, que els feixistes trepitgen sense miraments. Respecte per a la persona; tots naixem amb el mateix potencial de dignitat, que cal preservar sigui quin sigui l'origen, el color de la pell, el gènere o l'orientació sexual. L'extrema dreta representa el repudi en l'altre de totes aquestes qualitats i aquesta actitud porta a l'odi, als enfrontaments i, en última instància, a la mort per la guerra o l'assassinat. En un futur no gaire llunyà, els europeus, d'entre tots els altres, hem de ser conscients que la societat europea serà multiracial, multicultural i multireligiosa. Per tant, el que cal és fomentar la convivència entre tota mena de persones.

L'altre gran perill és el canvi climàtic. Si no ens posem les piles en aquest assumpte, no hi haurà futur de cap mena. La cèlebre Cimera pel clima del 2015 a París va arribar a un dels grans acords: que des de l'era preindustrial fins a l'any 2030 l'increment de temperatura global no superés 1,5 graus. Resulta que alguns científics ja estan posant en dubte que es pugui assolir aquest objectiu. El ritme d'escalfament progressiu va mostrant-ho degut al persistent incompliment dels acords per part dels països més contaminants, que són les grans potències com la Xina, els EUA, l'Índia, el Brasil o Alemanya! Mentrestant, els grans productors de petroli no estan disposats a aturar les extraccions. I amb l'excusa de l'escassetat de cru fruit de la guerra d'Ucraïna, països com

els EUA o Alemanya tornen a recórrer al carbó, que és una de les matèries primeres per a la combustió més contaminants i generadores d'efecte hivernacle, o sigui d'escalfament global produït per gasos com el diòxid de carboni, i que té com a conseqüències el desgel dels pols amb l'augment del nivell dels mars, el canvi climàtic amb altes temperatures, les pluges irregulars amb sequeres o tempestes torrencials que afecten l'agricultura, activitat bàsica per a la vida, o destrossen pobles i camps de conreu.

De primer, no embrutar. Després, tots aquells sacrificis que ens demanen els experts i fer la transició energètica cap a les energies renovables. Ens hi va la vida de futures generacions no tan llunyanes.